



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 277/2018-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. augusta 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2 Tpo 112/2017 z 11. decembra 2017 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. februára 2018 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva podľa čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len

„krajský súd“) sp. zn. 2 Tpo 112/2017 z 11. decembra 2017 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že uznesením povereného príslušníka Okresného riaditeľstva Policajného zboru Partizánske, Obvodného oddelenia Policajného zboru Partizánske pod ČVS ORP-389/PE-PE-2017 z 1. decembra 2017 bolo začaté trestné stíhanie vo veci podľa § 199 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) a uznesením toho istého orgánu pod ČVS ORP-389/PE-PE-2017 z 1. decembra 2017 bolo podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie sťažovateľovi pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 a 2 písm. a), b) a písm. d) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona v spojení s § 127 ods. 5 Trestného zákona a s poukazom na § 140 písm. b) Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe tam uvedenom.

3. Okresný súd Partizánske (ďalej len „okresný súd“) rozhodol svojím uznesením sp. zn. 2 Tp 38/2017 zo 4. decembra 2017 o väzbe sťažovateľa podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a zároveň nenahradil väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka. Uznesenie okresného súdu nenadobudlo právoplatnosť, pretože ho ihneď po jeho vyhlásení napadol sťažnosťou sťažovateľ. Krajský súd po tom, ako mu bola vec predložená ako nadriadenému súdu, 11. decembra 2017 rozhodoval na neverejnom zasadnutí o podanej sťažnosti, pričom podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, ako aj konanie týmto výrokom predchádzajúce a dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa nie je dôvodná.

4. Podľa názoru sťažovateľa napadnutým uznesením krajského došlo k porušeniu jeho označených základných práv, pričom poukázal na chronológiu postupu všeobecných súdov v jeho veci, keď

- 4. decembra 2017 bol spis zaslaný krajskému súdu na rozhodnutie o podanej žiadosti, ktorý ho prevzal 6. decembra 2017 a nariadil termín neverejného zasadnutia na 11. december 2017 o 8.45 h,

- 11. decembra 2017 o 8.48 h pracovníčka krajského súdu telefonicky preverovala, či okresnému súdu bolo doručené písomné odôvodnenie sťažnosti sťažovateľa, keďže krajský súd rozhodoval o podanej sťažnosti,

- zápisnica o neverejnom zasadnutí na krajskom súde bola skončená a podpísaná 11. decembra 2017 o 9.00 h,

- okresný súd prevzal odôvodnenie sťažnosti 11. decembra 2017 o 9.06 h.

Sťažovateľ tak namieta predčasné a neodôvodnené postúpenie jeho trestného spisu z okresného súdu na krajský súd a bez akéhokoľvek upozornenia o tejto skutočnosti sa domnieva, že podanie opravného prostriedku priamo do zápisnice nie je právne relevantný dôvod na okamžité postúpenie trestného spisu na súd vyššej inštancie. Daný procesný postup okresného súdu mal podľa jeho názoru za následok, že krajskému súdu nebolo doručené odôvodnenie sťažnosti zo strany sťažovateľa a jeho sťažnosť bola degradovaná na čisto formálny prostriedok nápravy, keď v napadnutom uznesení skonštatoval, že sťažnosť do rozhodnutia krajského súdu nebola bližšie odôvodnená.

5. Na podporu svojej argumentácie sťažovateľ v sťažnosti ďalej poukazuje na doterajšiu judikatúru ústavného súdu (napr. sp. zn. II. ÚS 18/2013), v ktorej už uviedol, že súdne konanie v súvislosti s rozhodovaním o zákonnosti väzby musí poskytovať určité garancie procesnej povahy vyjadrené v čl. 6 ods. 1 dohovoru. So zreteľom na to, že čl. 6 ods. 1 dohovoru sa nevzťahuje na konanie a rozhodovanie o väzbe, procesné záruky uvedené v odseku 1 nemožno bez ďalšieho uplatniť aj v prípade v čl. 5 ods. 4 dohovoru. Z doterajšej judikatúry vyplýva, že určité základné procesné záruky sa musia poskytovať aj v konaní podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, i keď nemusia byť nutne rovnaké, ako tie, ktoré vyplývajú z čl. 6 ods. 1 dohovoru pri rozhodovaní vo veci samej. V každom prípade musí mať osoba vo väzbe možnosť predložiť argumenty a dôvody proti svojmu ponechaniu vo väzbe. Vždy musí byť zaručená kontradiktórnosť konania a rovnosť zbraní (de Wilde c. Belgicko, Trzaska c. Poľsko a ďalšie).

6. V petite sťažnosti sťažovateľ žiadal vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených základných práv podľa ústavy a dohovoru uznesením krajského súdu, zrušil napádané uznesenie krajského súdu, vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie a priznal mu primerané zadosťučinenie vo výške 5 000 € a náhradu trov konania.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec

dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05). Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je teda absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej.

11. Článok 17 ods. 1 ústavy zaručuje osobnú slobodu. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

12. Dohovor v čl. 5 a ústava v čl. 17 sa svojím obsahom týkajú osobnej slobody jednotlivca. Rozdielom v znení týchto článkov je použitá terminológia, keď čl. 5 dohovoru výslovne priznáva právo či nárok súvisiaci s osobnou slobodou, zatiaľ čo čl. 17 ústavy takéto termíny nepoužíva, ale ustanovuje jasné limity pre štát v prípade zásahov do osobnej slobody jednotlivca.

13. Základné právo podľa čl. 17 ods. 2 ústavy vo svojom znení odkazuje na zákon, a preto pri posudzovaní otázky jeho rešpektovania alebo porušenia musí brať ústavný súd do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom, pričom v prípade zistenia závažného porušenia zákonnosti ide aj o porušenie ústavnosti (III. ÚS 48/00). Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je tak integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98). Aj čl. 5 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby k pozbaveniu osobnej slobody došlo „v súlade s konaním ustanoveným

zákonem“ a každé dohovorom prípustné pozbavenie osobnej slobody [čl. 5 ods. 1 písm. a) až f)] musí byť „zákonné“. Dohovor tu teda priamo odkazuje na vnútroštátne právo, a preto rešpektovanie tohto práva je integrálnou súčasťou záväzkov zmluvných štátov (Lukanov v. Bulharsko z 20. 3. 1997, § 43). Každé pozbavenie osobnej slobody zároveň musí byť v súlade s účelom čl. 5 dohovoru, ktorým je ochrana jednotlivca pred svojvôľou (Morsink v. Holandsko z 11. 5. 2004).

14. Podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ako doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený, a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že

a) ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, ak nemá stále bydlisko alebo ak mu hrozí vysoký trest,

b) bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie, alebo

c) bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

15. Podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku konať a rozhodovať možno len o väzbe osoby, proti ktorej bolo vznesené obvinenie. Odôvodnenie rozhodnutia o väzbe obsahuje aj uvedenie skutkových okolností, o ktoré sa výrok rozhodnutia o väzbe opiera. O väzbe koná a rozhoduje súd a v prípravnom konaní na návrh prokurátora sudca pre prípravné konanie, ktorý nie je pri vymedzení dôvodov väzby návrhom prokurátora viazaný. O sťažnosti proti rozhodnutiu súdu alebo sudcu pre prípravné konanie o väzbe koná a rozhoduje nadriadený súd. Pred rozhodnutím o väzbe musí byť obvinený vypočutý; o čase a mieste výsluchu sa vhodným spôsobom upovedomí prokurátor, obvinený a jeho obhajca, ak je dosiahnuteľný. Predseda senátu alebo sudca pre prípravné konanie vypočuje obvineného a potom umožní prísediacim alebo sudcom, prokurátorovi a obhajcovi položiť obvinenému otázky týkajúce sa rozhodnutia o väzbe; bez výsluchu obvineného možno

rozhodnúť o väzbe len vtedy, ak obvinený výslovne požiadal, aby sa konalo v jeho neprítomnosti alebo ak zdravotný stav obvineného neumožňuje jeho výsluch...

Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia...

16. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Do obsahu právomoci ústavného súdu nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktorý viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup skúma opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne usposobený na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02). Skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyodené závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 542/2012 a tam citovaná judikatúra).

17. Ústavný súd pripomína, že jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je konať ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02).

18. Krajský súd odôvodnil napadnuté uznesenie v podstatnom takto: „*V prvom rade krajský súd uvádza, že sudca pre prípravné konanie postupoval pri rozhodovaní vecne správne a v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku upravujúcimi rozhodovanie o väzbe pred súdom, v tam uvedených zákonných lehotách a v tomto smere nezistil žiadne pochybenie. Vo veci bolo riadne začaté trestné stíhanie a obvinenému vznesené obvinenie, pričom pred rozhodovaním o väzbe bol v prítomnosti obhajkyne vypočutý a mohol sa vyjadriť k návrhu prokurátora. Pokiaľ ide o splnenie materiálnych podmienok väzby krajský súd konštatoval, že doteraz zistené skutočnosti a zadovážené dôkazy nasvedčujú podozreniu, že skutok, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie, bol spáchaný, tento vykazuje znaky prečinu nebezpečného vyhrážania... Uvedenému v súčasnom štádiu konania nasvedčujú výpovede poškodenej..., ktorá tak po začatí trestného stíhania, ako aj po vznesení obvinenia opakovane podrobne popísala konanie obvineného, tohto usvedčuje zo spáchania skutku tak, ako je uvedený v uznesení o vznesení obvinenia, pričom táto jej výpoveď je nepriamo podporená i výpoveďou jej otca, svedka..., ako aj ďalšími listinnými dôkazmi zadováženými do trestného spisu. Preto krajský súd v súlade s názorom sudcu pre prípravné konanie dospel k záveru, že v prejednávanom prípade je v súčasnosti daná dôvodnosť trestného stíhania a sú splnené materiálne podmienky väzby v zmysle ustanovenia § 71 ods. 1 Tr. por.*

*Aj pokiaľ ide o samotné dôvody väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por., tieto sú podľa názoru krajského súdu v tomto štádiu konania prítomné. Dôvodnosť väzby v zmysle citovaného ustanovenia ako správne uviedol súd prvého stupňa vyplýva najmä zo skutočnosti, že agresívne správanie obvineného voči poškodenej má stupňujúcu tendenciu, pričom rozchod s poškodenou a správa o umelom prerušení tehotenstva poškodenej sú skutočnosťami, s ktorými sa obvinený podľa doposiaľ zabezpečených dôkazov nedokázal vyrovnáť a je zrejmé, že k poškodenej prechováva negatívny postoj a samotný priebeh skutku, tak ako ho popísala poškodená naznačuje podozreniu, že obvinený môže konať voči nej z pomsty, kedy v súčasnosti nedokáže svoje správanie voči poškodenej kontrolovať a uchýlil sa k hrozbám smrťou poškodenej so zbraňou a fyzickému napadnutiu poškodenej. Z uvedených dôvodov sa správanie obvineného javí ako nevypočítateľné a nepredvídateľné a je teda nepochybne daný dôvod väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. Uvedené skutočnosti aj podľa názoru krajského súdu s prihliadnutím na povahu a okolnosti prípadu a osobu obvineného, odôvodňujú nielen väzbu v zmysle § 71 ods. 1*

*písm. c) Tr. por., ale aj správny záver sudcu pre prípravné konanie, že za súčasného stavu ani nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka, s prípadným uložením primeraných povinností a obmedzení, nemožno v tomto konkrétnom prípade považovať za dostatočné opatrenia na nahradenie väzby a prijať ich, pričom jeho väzba je v súčasnom počiatočnom štádiu konania adekvátnym zabezpečovacím opatrením. “*

19. Ústavný súd po ústavnom prieskume napadnutého rozhodnutia krajského súdu konštatuje, že z jeho odôvodnenia vo vzťahu k zákonom predpokladanému ponechaniu sťažovateľa vo výkone väzby nevyplýva nič, čo by signalizovalo arbitrárny alebo zjavne neopodstatnený výklad relevantnej zákonnej úpravy vo veci konajúcimi súdmi vrátane úpravy práva na slobodu a bezpečnosť garantovaného ústavou a dohovorom.

20. K námietke sťažovateľa o porušení práva na rovnosť zbraní ústavný súd uvádza, že väzba ako zásadný zaisťovací inštitút predstavuje výrazný zásah do základného práva jednotlivca na osobnú slobodu, a preto neodmysliteľnou procesnou zárukou pri takomto zásahu musí byť právo dotknutej osoby „osobne sa vyjadriť“ k dôvodom a okolnostiam ďalšieho zotrvania vo väzbe (III. ÚS 84/06). Na druhej strane ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre formuloval tiež právny názor, podľa ktorého nemožno ani judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vykladať tak bezmedzne, že by z nej vyplývala povinnosť všeobecného súdu a zvlášť druhostupňového súdu rozhodovať o väzbe, resp. jej ďalšom trvaní vždy po vypočutí obvineného bez ohľadu na konkrétne okolnosti prípadu (IV. ÚS 45/08). V kontexte sťažovateľom vytýkaného postupu krajského súdu ústavný súd konštatuje, že k porušeniu základných práv sťažovateľa v dvojinstančnom súdnom konaní, v ktorom všeobecné súdy rozhodovali o jeho vzatí do väzby, by mohlo dôjsť v prípade, ak by nebol vôbec vypočutý. Porušeniu práv sťažovateľa však nezodpovedá stav, keď v konaní pred prvoinstančným súdom bol za prítomnosti svojho zvoleného obhajcu vypočutý, mal možnosť predniesť všetky svoje argumenty, námietky nielen k trestnej činnosti mu kladenej za vinu, ale aj voči svojmu zadržaniu vrátane ponúknutia prostriedkov nahradenia väzby, o ktorých súd v prvostupňovom konaní aj rozhodol, resp. sa nimi ústavne súladným spôsobom aj vysporiadal.

21. Pre posúdenie sťažovateľovej námietky je rozhodná aj tá skutočnosť, že sťažovateľ podal sťažnosť priamo do zápisnice a mal možnosť ju priamo aj zdôvodniť. Zo zákona nevyplýva povinnosť krajského súdu ako odvolacieho súdu čakať tri alebo viac dní na písomné odôvodnenie sťažnosti, aktivita je na strane sťažovateľa, ktorý si musí chrániť svoje práva. Napokon ústavnému súdu neunikla ani tá skutočnosť, že sťažovateľom priložená listina, ktorú v sťažnosti pomenúva ako odôvodnenie sťažnosti proti rozhodnutiu okresného súdu o vzatí do väzy a ktorá bola podaná na poštovú prepravu 7. januára 2018, je označená ako „*žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu podľa § 79 Trestného poriadku*“ a bola adresovaná Okresnej prokuratúre Partizánske. Ak ústavný súd vychádza z predložených listín, tak uvedenú listinu ani nemožno považovať ako písomné odôvodnenie sťažnosti, ale ako samostatný procesný inštitút a aj z toho pohľadu sa javí sťažnosť sťažovateľa ako neodôvodnená.

22. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poznamenáva, že konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení a ani konaniami o občianskych právach alebo záväzkoch, ako to vyžaduje citovaný článok dohovoru. Väzobným konaním podľa názoru ústavného súdu nemôže dôjsť k porušeniu práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru aj z dôvodu, že túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 5 dohovoru. Ústavný súd v tomto smere poukazuje aj na stabilnú rozhodovaciu prax ESĽP, podľa ktorej osobnú slobodu chráni čl. 5 dohovoru (napr. rozsudok ESĽP de Wilde at al v. Belgicko z 18. 6. 1971, AČ 12, § 65, § 67, § 71 – § 77 etc.). Článok 6 dohovoru teda upravuje právo na spravodlivý proces, a zásadne sa teda nevzťahuje na konanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, pokiaľ ide o procesné záruky poskytované osobe nachádzajúcej sa vo väzbe, v zásade špeciálna prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na slobodu a bezpečnosť (m. m. II. ÚS 15/05). V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že sťažovateľom namietané porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru nemá príčinné uplatnenie vo väzobných veciach.

23. Naostatok ústavný súd konštatuje, že súd nezistil žiadne ústavnoprávne vady napadnutého uznesenia krajského súdu, a preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

24. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

25. Keďže sťažnosť bola odmietnutá pre jej zjavnú neopodstatnenosť, ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ktoré sú viazané na skutočnosť, že sťažnosti bude vyhovené.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. augusta 2018